

Verkoopprijs € 2,50

TREF MAGAZINE

Jaargang 1 Nummer 3

mensen van om de hoek

*'Een
zeelouwenkus
is de
BESTE
kus!'*

IRENE

Sophie: hoop is een levenshouding. Harry: het is een groot voorrecht dat je mag doen wat je graag wil doen. Marco: ik hou van improviseren en plannen maken. Yvonne: wie weet wat de toekomst nog allemaal te bieden heeft. Bert: ik ben op zoek naar pure scheppingsdrang.

TREFFEND!

Als TREF-makers doen we ons best om een sfeer over te brengen. De sfeer van: moet je toch eens kijken hoe mooi en vindingrijk de mensen de dingen aanpakken in deze wereld die dan wel vol mogelijkheden zal zitten, maar toch ook wel veel gedoe met zich meebrengt. Iemand zei: het lijkt alsof jullie alleen met mensen praten die wat mee hebben gemaakt. Wij zeiden: als je goed luistert, heeft iedereen wat te vertellen.

Met die insteek zijn we begonnen. En het is geweldig om te merken dat TREF zo ook wordt ervaren. Mensen worden blij van TREF! Zoals lezer Marijke Burger ons zo treffend mailde:

Zojuist las ik uw blad TREF-magazine no. 1 in één adem uit. Wat een mooi blad. (...) Inhoudelijk valt me op dat in elk interview of column tot uitdrukking wordt gebracht dat iedereen zich altijd onder welke omstandigheid dan ook wil ontwikkelen. De taal is beeldend, de grappjes klein en in alles valt wijsheid en puur genieten aan te treffen! Hartelijke groet en stop vooral niet.

**Kijk, daar doen we het voor.
Veel leesplezier gewenst!**

De TREF-makers

TREF dus!

Wie is toch die fotograaf die op z'n fietsje stad en land afrijdt om de gekste onderwerpen te fotograferen? Wat motiveert de mevrouw die de tuin van de Oude Pastorie in Oosterbeek zo zorgvuldig koestert? Wie is dat meisje dat zo goed met zeeleeuwen overweg kan?

Niemand wordt met een gebruiksaanwijzing van zichzelf, van de wereld of van het leven geboren en iedereen maakt er op z'n eigen manier toch iets unieks van. In het maandblad TREF tref je de persoonlijke verhalen van mensen van om de hoek. Zij vertellen wat hen beweegt en motiveert, en wat hun dromen en teleurstellingen zijn. Alles kan in TREF. Het tijdschrift biedt inzicht in de beweegredenen van onze burens en wil hierdoor het wederzijds begrip in de samenleving versterken.

De initiatiefnemers van TREF willen graag dat de mensen van om de hoek er wat aan hebben. Gewoon samen, met z'n allen iets doen waar je zin in hebt om uiteindelijk tot iets moois te komen. TREF wordt gerealiseerd door ervaren journalisten van om diezelfde hoek en iedereen die mee wil werken. Een nichtje schrijft een gedicht, de bakker vertelt z'n verhaal, een oude vriend maakt foto's, de jongen met de verstandelijke beperking van de overkant verzorgt de illustraties, de bejaardenhuisbewoonster verkoopt TREF tijdens de lunch en de meneer van verderop verzorgt de koffie. En doordat iedereen enthousiast is en elkaar helpt is de kwaliteit gegarandeerd.

COLOFON

TREF Redactie:

Aureliavinder 58
8016HC Zwolle
tel. 038-4653244
info@TREFmagazine.nl
www.TREFmagazine.nl

TREF is een uitgave van
Marijke Mosterman
Journalistieke Producties en
verschijnt ongeveer 10x per jaar

Met dank aan
Psychologenpraktijk Elf Zwolle

Aan TREF 3 werkten mee:

Marijke Mosterman, Mathilde van Hulzen, Willeke Turkenburg, Jenny Kamps, Tobe Krijger, Janneke Pelle, Titia Koerten, Thijs Mosterman e.a.

Informatie en inspiratie?

Janoh de Groot 0626-534403
janoh@TREFmagazine.nl

Abonnement

TREF is als los nummer te bestellen voor € 4,00 inclusief € 2,00 verzendkosten en als abonnement: € 40,00 per jaar inclusief verzendkosten. Maak het betreffende bedrag over op bankrekeningnummer 656 003 413 t.n.v. Marijke Mosterman Journalistieke Producties onder vermelding van naam en adres, en u ontvangt TREF per omgaande.

Niets uit deze uitgave mag op enigerlei wijze worden gereproduceerd of vermenigvuldigd zonder voorafgaande, schriftelijke toestemming van de uitgever. De uitgever kan niet aansprakelijk worden gesteld voor persoonlijke of materiële schade, veroorzaakt door onjuiste informatie in de redactionele kolommen. Uitspraken van columnisten of geïnterviewden in TREF hoeven niet overeen te komen met de mening van de redactie.

TREF in TREF 3:

IRENE

BERT

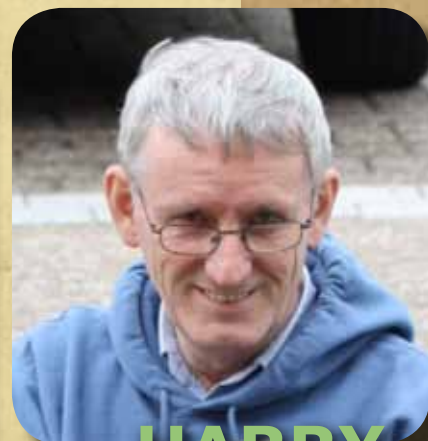

RAPHAEL

YVONNE

MARCO

HARRY

en verder:

- Margriet 12
- Beeldenschepper en zinnengever
- Tobe Krijger 13
- Door het oog van Thijs 16
- Ingezonden pagina 18
- Belevenissen van Janneke Pelle 19
- Mathilde's Recept 22
- De zwerfjongeren van Jenny 23
- De wijze raad van Secretia 27
- Ongerijmdheden Puntenslijper 28

SOPHIE

WANLIJNER

Het weer
wordt steeds
meteoronlogischer

HERDENKINGSTUIN

*viert het **LEVEN***

De romantische tuin van Sophie Lambrechtsen-ter Horst houdt herinneringen levend, met name aan de Slag om Arnhem in september 1944. Haar moeder, Kate ter Horst, verzorgde destijds in hun monumentale pastorie liefdevol gewonde Britse soldaten. Het stenen beeld in de spiegelvijver markeert de plek van hun tijdelijke graf. De sier- en groentetuin is overweldigend, het uitzicht adembenemend. Een tuin vol intense vreugde en groot verdriet, waarover Sophie gedreven vertelt...

Wie op een prachtige, zonnige dag het tuinpad opstapt bij de Oude Pastorie in Oosterbeek kan zich haast niet voorstellen welke verschrikkingen zich hier in de Tweede Wereldoorlog hebben afgespeeld. Het zonlicht speelt door de indrukwekkende kastanjeboom in de voortuin. In het voorjaar bloeien hier duizenden krokussen in het gras. Sophie Lambrechtsen-ter Horst heet de bezoeker hartelijk welkom. Een opmerking over de kastanjeboom verstoort meteen het idyllische plaatje. 'Die kastanje heeft tijdens de oorlog het leven van een Britse soldaat gered. Een granaat ontplofte en sloeg een derde van de stam weg; die jongen vloog vijftien meter door de lucht en viel tegen het huis aan. Maar door die boom overleefde hij het.'

Deze gebeurtenis speelde zich af in september 1944, toen de monumentale pastorie in de frontlinie stond tijdens de Slag om Arnhem, onderdeel van operatie Market Garden. Tien-duizenden Britse parachutisten landden even verderop in de uiterwaarden bij de Rijn, om de bruggen in te nemen totdat de oprukkende legers van de geallieerden vanuit het zuiden Arnhem zouden bereiken. De Duitse troepen maakten echter korte metten met de parachutisten. De overlevenden trokken zich terug rondom de oude kerk en de pastorie en konden zichzelf uiteindelijk in veiligheid brengen. Maar de verwoestingen door het oorlogsgeweld waren enorm. 'Mijn moeder, Kate ter Horst, had een fantastische tuin waarin ik als kind heerlijk onbezorgd speelde. Maar na de oorlog was de tuin volledig vernield door granaatinslagen en mortiervuur. Er lie-

pen zelfs loopgraven doorheen. Daarna heeft mijn moeder er weer een paradijs van gemaakt. Zo leidde ze de nieuwe takjes die uit de grond ontsproten naar de wond van de kastanje, zodat de stam weer herstelde. Mijn moeder zag dat als een symbool van de wederopstanding. Voor haar betekende dat niet het leven na de dood, maar het tegengaan van de dood in het leven. Ze overleed in 1992 aan de voet van diezelfde kastanje. Een automobilist vloog voor het huis met hoge snelheid uit de bocht en reed haar aan. In haar laatste ogenblikken keek ze omhoog door de bladeren, naar de blauwe hemel.'

Engel

Kate ter Horst kreeg vlak na de oorlog van Britse veteranen de naam 'Engel van Arnhem' omdat ze driehonderd gewonde soldaten liefdevol in haar huis had opgenomen. 'Mijn moeder vond die titel te veel eer; ze zag het als symbool voor wat een heleboel vrouwen hebben gedaan.'

Het begon allemaal toen een Britse legerarts tijdens de Slag om Arnhem aanbelde en beleefd vroeg of het huis als Rode Kruis post mocht worden gebruikt. 'Moeder zette de deur meteen wijd open. Na twee dagen lagen de soldaten overal, met dertig man op een kamer: op tafels en onder tafels, onder de pianovleugel en tot in de wc. Het lawaai was onbeschrijfelijk. Samen met de andere kinderen moest ik in de kelder blijven om te schuilen voor de zware beschietingen rondom het huis. Maar mijn moeder ging naar boven en zorgde voor de gewonde en stervende jongens. Natuurlijk was er geen stromend water in huis, dus die knullen stierven haast van de dorst want het was een ondraaglijk warme nazomer. Dus haalde ze overal water vandaan, tot uit de wc. Naar buiten gaan was levensgevaarlijk, want rondom het huis lagen sluipschutters. Eén van de Britse soldaten die uit het raam reikte om een appel te plukken van onze appelboom werd meteen doodgeschoten. Die sluipschutters schoten zelfs in het huis op die weerloze jongens!'

Hoop is een levenshouding

Uiteindelijk durfde een moedige soldaat water uit de put in de tuin te halen. 'Moeder verdeelde dat water met een glas, maar toen ze een hele kamer was rondgegaan, bleek het glas nog half vol. De jongens zeiden dat ze het aan de andere soldaten moest geven! Regelmatig maakte ze een praatje met de gewonden en stak hen een hart onder de riem door voor te lezen uit de bijbel. Zo zorgde ze voor hen als een moeder.' Telkens stierven er soldaten; ze werden in de tuin gelegd. Pas toen de strijd luidde, konden ze in de tuin worden begraven in een voorlopig massagraf. Haar vader, de dominee, en de katholieke aalmoezenier staken daarvoor eendrachtig de handen uit de mouwen. 'Kijk, deze ceder heeft mijn moeder na de oorlog op dezelfde plaats geplant. Mijn broer heeft een vijver erbij uitgegraven en daarbij is een beeldje geplaatst ter herinnering. Je ziet het paard Pegasus dat uit de hemel stort, samen met zijn berijder. Maar als je goed kijkt, zie je het spiegelbeeld weer oprijzen uit de vijver. Dat past bij het thema van mijn moeder: dat door de dood heen het leven weer kan ontstaan.'

Schuilplaats

Sophie heeft zelf geen weet meer van die vreselijke oorlogsperiode, ze was toen vijf. 'Pas vanaf het moment van onze evacuatie naar Amersfoort heb ik herinneringen. Eindelijk

kwamen we boven de grond! Ik herinner me hoe we meeliepen met de andere vluchtelingen, een luier aan een stokje als witte vlag.'

Na de aankomst op het evacuatieadres schreef haar moeder meteen haar ervaringen op. Dit dagboek heeft Sophie opnieuw uitgegeven onder de titel 'Een schuilplaats in de pastorie'. 'Voor iedereen die de oorlog niet heeft beleefd, maakt dit boek heel duidelijk wat oorlog is en hoe mensen onder moeilijke omstandigheden met elkaar menselijk kunnen zijn.'

Sophie woont sinds het overlijden van haar moeder met haar man in de oude pastorie en verzorgt vol bezieling de tuin. Ook richtte ze in 2001 de stichting War Requiem - A Bridge to the Future op. Daarmee wil ze de bewustwording bij jongeren stimuleren op het gebied van oorlog, vrede en vrijheid. 'Je moet kinderen nooit onderschatten maar als volwassene aanspreken. Ik probeer altijd trouw te zijn aan wat ik als kind vond, heb ervaren en heb geloofd.'

Zo heeft Sophie altijd gepleit voor het betrekken van Duitsers bij de oorlogsherdenking in Arnhem. 'Toen wij op die handkar zaten, op de vlucht richting het noorden, waren de eerste doden die ik zag vijf Duitsers. Ze lagen in de bocht van de weg. Vanaf de allereerste herdenking heb ik aan ze gedacht tijdens de plechtigheid. Zij waren toch ook gestorven?'

Dierbaar

De herdenking, de herdenkingsnaald met oproep tot vrede en het Airborne kerkhof zijn direct na de oorlog opgezet door generaal Urquhart en de vader van Sophie, die destijds voor een half jaar waarnemend burgemeester was van Oosterbeek. Op de begraafplaats liggen 1700 Britse, maar ook Poolse soldaten die zijn gesneuveld in de Slag om Arnhem. 'De jaarlijkse kranslegging bij de naald op 17 september om negen uur 's

ochtends is een van de dierbaarste momenten tijdens de herdenking voor mij. De dauw ligt nog op het gras, er komen weinig mensen. De eenvoud van de kranslegging en de verbinding die ik op dat moment voel met het verleden, dat ligt me na aan het hart.'

Andere momenten tijdens de herdenking zijn pijnlijk, zoals het overvliegen van gevechtsvliegtuigen als eerbetoon. 'Ik kan niet tegen dat geluid. Maar tegelijkertijd verbindt het me ook weer met het verleden. Ik denk aan iedereen tegelijk als ik dat hoor.' Ongetwijfeld hoort daar ook haar oudste broer Pieter Albert bij, die in 1947 jong verongelukte toen hij in de uiterwaarden langs de Rijn tijdens het spelen op een antitankmijn stapte.

Ieder jaar bezoeken vele veteranen de tuin rondom de pastorie en dat is meestal een zeer emotioneel weerzien. Ook voor

Sophie. 'Na haar overlijden hebben we brieven gekregen van Britse veteranen waarin ze beschreven wat mijn moeder voor hen heeft betekend. Dat vond ik heel indrukwekkend.'

Wat haar ook raakt, is het War Requiem van de componist Benjamin Britten waarnaar haar stichting is vernoemd. 'Kunst die blijft, opent een deur naar een andere wereld. Deze muziek heeft oneindig veel deuren, als je ernaar luistert. De boodschap luidt dat oorlog een misdaad is en dat het moet stoppen.'

Sophie is ervan overtuigd dat dit eens zal lukken. 'Je moet gaan voor de dingen waarin je gelooft en waarop je hoopt. Hoop is een actief iets, een levenshouding: eerst geloven en dan zien dat er nooit meer oorlog komt.'

ZEELEEUWENLIEFDE

Als ik naar ze kijk, word ik al gelukkig. Als ik ze aanraak, krijg ik de kriebeltjes. Als ik met ze in het water lig, verkeer ik in extase. Ooit, als klein meisje zag ik de film 'Andre'. Vanaf dat moment was ik verknocht aan deze bijzondere dieren. Een droom. Een droom om ooit met ze te mogen werken. Die droom is uitgekomen.

Ik heb het over zeeleeuwen. Deze sierlijke, vrolijke, zorgeloze, leergierige, nieuwsgierige, speciale dieren, hebben mijn hartje gestolen. Passie. Alleen maar liefde.

Met dieren ben ik opgegroeid, wat resulteerde in het volgen van de opleiding Diervverzorging. Op school werd altijd gezegd dat mijn doel niet realistisch was en dat ik maar richting honden en katten moest gaan denken. Iets dat natuurlijk ook heel erg leuk is. Gelukkig beschik ik over een flinke dosis 'eigenwijsheid' en ben ik buiten school om voor mezelf op zoek gegaan. Zo belandde ik in dierentuin Artis. Daar heb ik de tijd van mijn leven gehad. Een lang gekoesterde droom kwam uit: ik mocht zelf met de zeeleeuwen trainen.

Maar wat is nu eigenlijk een zeeleeuw? In ieder geval absoluut géén zeehond.

'Je gaat je echt ergeren aan mensen die zeehond zeggen...' Ik haalde mijn schouders op en dacht: dat zal wel meevallen. Niets is minder waar. Als er een bord staat 'zeeleeuw', de verzorgers praten in hun presentatie over zeeleeuwen en je hoort zo'n 86 keer op een dag mensen toch 'zeehond' zeggen, terwijl ze praktisch naast het informatiebord staan... dan heb je wel degelijk de neiging die mensen te verbeteren.

Na mijn stage kwam ik erachter dat er bij Neeltje Jans in Zeeland de mogelijkheid bestaat met zeeleeuwen te zwemmen. Dit is nu al drie jaar mogelijk, iedere zomer. En iedere zomer, al drie jaar lang, heb ik met zeeleeuwen gezwommen. Ook dit jaar spring ik weer bij ze in het water,ultiem genot.

Ik krijg vaak de vraag: 'Waarom zeeleeuwen en geen dolfijnen?' Een gevoel. Als ik bij zeeleeuwen in die kraaloogjes kijk, word ik verliefd. Als ik ze zo sierlijk door het water zie zwemmen, word ik rustig. Ik kan in de dierentuin uren naar ze kijken. Bovendien ben ik van mening dat je bij zeeleeuwen kunt zien en voelen wat hun gemoedstoestand is. Dolfijnen kijken altijd blij, dus zullen ze wel altijd blij zijn. Nou, niet dus! Van zeeleeuwen word ik gewoon zielsgelukkig.

Al jaren zeg ik dat ik ooit naar de Galapagoseilanden ga. Eén van de natuurlijke habitats van zeeleeuwen. Aldaar kun je met ze op het strand liggen zonnen, onderwater met ze spelen en ze in grote getale aanschouwen. Hier leven ze samen in diverse harems (een mannetje met meerdere vrouwtjes) en zijn ze gewend aan bezoekers. Op deze eilanden zijn sowieso veel speciale diersoorten te bewonderen, maar dat terzijde.

Iemand die er geweest is, zei over de zeeleeuwen: 'You could pet them'.

Het zijn en blijven uiteraard 'wilde' roofdieren en het is niet goed om ze er weg te halen. Maar een zeeleeuw in de tuin? Ja, dat lijkt me wel wat. Dat zeg ik vanzelfsprekend met een dikke knipoog.

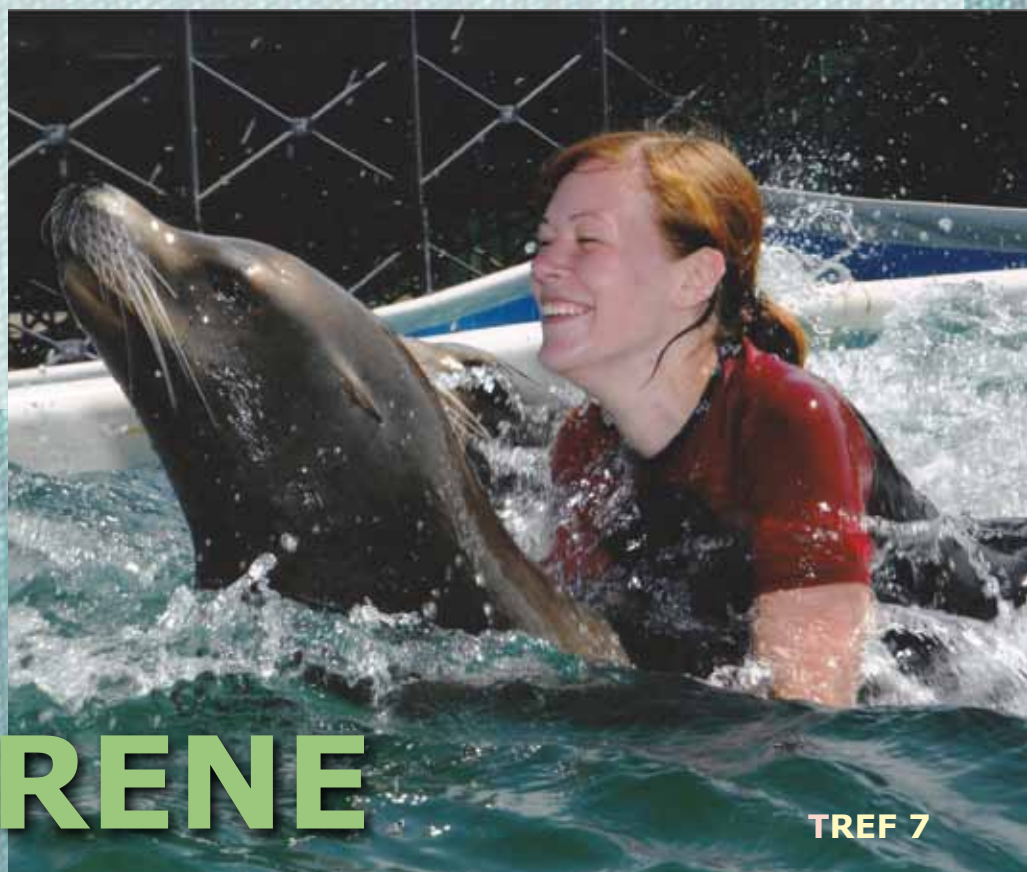
Mijn kast staat vol zeeleeuw-miniaturetjes, die ik met veel moeite bij elkaar heb gesprokkeld, want ja, de winkels liggen vol met dolfijnen, pinguïns, ijsberen, zeehonden en orka's, maar zeeleeuwen kom je zelden tegen. Binnenkort laat ik, na zes jaar wachten, een zeeleeuwte op mijn lichaam tatoeëren, zodat ik er altijd eentje bij me draag.

Ik hoop dat ik met mijn verhaal de lezers enthousiasmeer om zeeleeuwen eens goed te bewonderen. Loop je bijvoorbeeld in het Dolfinarium, ren dan niet meteen naar de dolfijnen, maar ga een tijdje bij de zeeleeuwen kijken. Dan zie je zoveel meer.

Een zeeleeuwenkus is met recht de beste kus die je kunt krijgen! Mijn liefde voor zeeleeuwen zal er altijd zijn.

Mijn passie, mijn dromen, mijn liefde.

Irene is pedagogisch medewerkster op een TSO & BSO en liefdevolle op-pas. Ze schrijft graag en veel, houdt ontzettend van dieren en geniet volop van het leven. Haar hersen-spinsels vind je op www.congeniality.loggy.nl

IRENE

De RECHTHOEKIGE WERELD van Harry ten Klooster

Fotografie is de rode draad in het leven van Harry ten Klooster. Tot z'n 54ste jaar was het een hobby, maar toen hij door een reorganisatie van het bedrijf waar hij werkte met ontslag moest, maakte hij er z'n werk van. Sindsdien fotografeert hij elke dag. En als hij over een jaar met pensioen gaat, blijft hij gewoon elke dag fotograferen.

Compositie, expressie, creativiteit; daar heeft Harry (64) wat mee. Als kind al. 'Ik hield van tekenen en schilderen, mooie dingen creëren, kunstzinnig bezig zijn. Maar er was helemaal geen oog en ook geen ruimte voor dat soort zaken bij mij thuis. We waren met zes kinderen en we woonden gewoon in een rijtjeshuis. Mijn vader was timmerman. Hij was een vakman en ik kon uren naar hem kijken als hij in het schuurtje bezig was. Ik heb ook veel van hem geleerd, dat komt me nog steeds goed van pas en spaart veel kosten uit. Maar hij verwachtte eigenlijk dat al z'n zoons timmerman zouden worden. Een kunstzinnig beroep was helemaal niet aan de orde.'

Creatieve ei

Meer dan vijftig jaar geleden, Harry was een jaar of twaalf, zat hij in de deuropening in het zonnetje, verzonken in z'n eigen wereldje. Hij was zich vaag aan het afvragen waar hij heen moest met dat creatieve ei dat hij maar niet kwijt kon, toen het antwoord voorbij wandelde. 'Het was de plaatselijke fotograaf, Jan Drost met een stoere camera', vertelt hij. 'Ik dacht: heee! En toen ben ik op zoek gegaan naar mogelijkheden om me de vaardigheden der fotografie aan te leren. Toen mijn nieuwe passie bekend werd in de familie, kwam mijn oom aanzetten met een mooi bakelieten Kodak cameraatje. Dat heb ik trouwens nog steeds.' Harry trok door stad en land, kijkend door z'n camera. 'Geen rolletjes erin, daar was geen geld voor. Maar ik keek en keek en keek. Ik leerde kijken, zoeken, kaderen, storende elementen vermijden, een compositie opbouwen.'

Recalcitrant

Harry had een prima manier gevonden om z'n creativiteit en expressie kwijt te kunnen. Maar professioneel fotograaf worden zat er niet in. 'Ik ben de metaal ingegaan, dat was voor mijn doen al heel recalcitrant', lacht hij. 'Op zich was het timmervak misschien ook wel mooi, maar ik zag mezelf niet de hele dag in de bouw kozijnen in elkaar timmeren. Ik ben ook geen robot, je moet mij niet aan een lopende band zetten, of de hele dag hetzelfde tafereeltje op bloempotten laten schilderen. Dan ging ik liever in een eigen werkplaats fijn bankwerken of instrumenten bouwen.' Twaalf ambachten en dertien ongelukken later kwam hij terecht in de bedrijfstelecommunicatie bij PTT Telecom, alwaar hij in z'n eentje bij bedrijven telefooninstallaties aanlegde, van bedieningstoestel

tot alle overige toestellen in het bedrijf. 'Fotografie bleef altijd wel als een rode draad door mijn leven lopen, als hobby. Ik kon er mijn expressie in kwijt. Je kon me vinden als fotograaf op bruiloften en partijen, maar ik fotografeerde ook voor het bedrijfsblad van de PTT en ik maakte bijvoorbeeld videoverslagen. Daar kreeg ik dan vrijstelling voor; mijn reputatie was bekend.'

Bevrijding

Al doende leerde Harry steeds meer de kneepjes van het vak. 'Ik kwam af en toe professionele fotografen tegen en maakte kennis met de echte wereld der fotografie. Die wereld trok me steeds meer. Toen ik in 2002 na 23 jaar door reorganisatie als één van de 600 medewerkers ontslag kreeg, heb ik me dan ook meteen aangemeld als fotograaf bij de lokale kabelkrant die toen net opstartte.' Harry wist de klap van het ontslag op een zeer lastige leeftijd - hij was 54 jaar - niet alleen goed op te vangen, maar ook om te zetten in een nieuwe uitdaging. 'Het viel zo mooi samen: mijn vertrek bij de oude werkgever en de start van dat nieuwe medium. Achteraf bekeken was het eigenlijk een bevrijding; los van alle verplichtingen. Ik kon me helemaal gaan storten op mijn passie, in een fijne omgeving met een geweldige sfeer. We hebben ongelofelijk veel plezier gehad, die eerste jaren. En het was fantastisch om persfotografie te gaan doen!'

Verhaal

Je voelt de passie, als Harry over fotografie praat. 'Ik fotografeer geen beeld, ik fotografeer een verhaal', legt hij uit. 'De basis is dat je je apparatuur voor elkaar hebt, weet hoe de camera werkt, wat licht doet, hoe de basisregels zijn. Maar daarmee ben je er niet. Je kunt niet zo even van het een naar het ander gaan om een foto te maken, je moet het verhaal erachter kennen. Bij een voetbalwedstrijd concentreer je je op het verloop van de wedstrijd. Bij een persconferentie moet je weten wat er speelt. Emotie is belangrijk: laatst was ik bij een theateroptreden en daar was voor mij de spanning, het gevoel op de gezichten van het publiek veel mooier dan het theatergezelschap zelf.' Gelukkig werkt Harry sinds de kabelkrant failliet ging, voor een nieuwsweblog waar meerdere foto's per onderwerp geplaatst kunnen worden. 'Dat is wel een groot voordeel. Je kunt een heel verhaal vertellen met je foto's.'

HARRY

Analoog

Alhoewel ook Harry -zij het met tegenzin- overging op digitale fotografie toen de tijd rijp was, blijft hij een ambachtsman. 'Als ik bij een sportwedstrijd fotografeer, dan vind ik het gewoon een uitdaging om precies op het juiste moment een foto te maken. Fotografen naast me werken met autodrive waarbij je tien foto's per seconde maakt, maar dat vertik ik gewoon. Je hebt ook fotografen die later een bal in een foto monteren, maar dat is ook niet mijn stijl. Het gaat ook allemaal steeds meer om snelheid dan om kwaliteit. Fotografen die in de rust van een sportwedstrijd foto's doormailen, zodat ze al op internet staan voordat de wedstrijd is afgelopen. Ik vind dat bezopen. Dat soort dingen wil ik niet, ik hou van het echte, ouderwetse, ambachtelijke werk. Daarom kan ik me ook onderscheiden en heb ik soms totaal andere foto's dan anderen.' Compleet afscheid nemen van de analoge fotografie zal hij ook nooit doen. Altijd heeft hij in een speciaal vakje in de koelkast nog wat filmrolletjes liggen. 'Analoog is tastbaar; je kunt er andere, kunstzinnige dingen mee doen. Bijvoorbeeld een mooie dia maken, en die met kleurfilters projecteren zodat je kunstwerken kunt maken. In de grafische wereld biedt analoge fotografie veel mogelijkheden, daarom verdwijnt het nog niet en zal het wel nooit verdwijnen. Gelukkig.'

Bootjesmolen

Nu hij van z'n hobby z'n werk heeft gemaakt, bedacht Harry een ander tijdverdiensmiddel om z'n zinnen te verzetten. 'Ik ben met een miniatuur van een nostalgische bootjesmolen bezig',

vertelt hij. 'Dat is een kermisattractie uit 1946 die nog steeds bestaat.' De schaal is 1 op 15 en alles komt er op en aan, inclusief 288 lampjes in het bovenste gedeelte, en poppetjes in de zelfgemaakte, blikken bootjes. Op basis van foto's die hij van het origineel maakte, heeft Harry zelf de tekeningen gemaakt. 'Het is ongelooflijk veel werk, je moet van alle markten thuis zijn.' Maar dat is hij. Alle kennis die hij in z'n leven op het gebied van hout, metaal en elektriciteit heeft opgedaan, kan hij in de bootjesmolen kwijt. Het streven is om in augustus de bootjesmolen tijdens de zomerkermis in het provinciale museum tentoon te stellen.

Voorrecht

Harry vindt het lastig om aan te geven wat de mooiste foto's zijn die hij gemaakt heeft. 'Ik heb prachtige foto's vanuit een luchtballon gemaakt, ook 3D-foto's waarbij je het gevoel hebt dat de kerktoeren in je oog prikt. Ik heb indrukwekkende foto's gemaakt van dieren, van mensen, maar ook van situaties. Hoe breng je een storm in beeld? Hoe fotografeer je een brand? Enerzijds moet je oog hebben voor detail, anderzijds moet je het overzicht hebben, een totaalplaatje kunnen brengen. Die voortdurende uitdaging om iets goed in beeld te brengen, vind ik geweldig.' Over een jaar gaat Harry met pensioen. Wat gaat hij dan doen? 'Ik denk', zegt hij peinzend, 'ik denk dat ik maar eens ga fotograferen!' Hij lacht. 'Fotografie is gewoon mijn passie. Het is een groot voorrecht dat je mag doen wat je graag wilt doen. En ik hoop dat ik dat nog heel lang kan blijven doen.'

Zoekplaatje: waar staat Harry?

Een greepje
uit het
werk van

HARRY TEN KLOOSTER

ACH ja...

Mijn hoofd deed vreemd en daarom moest ik naar de neurloog. Op een tafel middenin de wachtruimte stond een bordje met 'gastvrouw/-heer'. Erachter zat de dienstdoende gastvrouw/-heer met een wat vermoeide maar strijdbare uitdrukking op haar gezicht. Ze heette vast Jannie. Hollandse degelijkheid met een gezonde blos. Ze vinkte me met een gele marker af op de lijst en waggelde vlug naar de secretaresse om haar te vertellen dat ik er was. Zodat die de dokter kon vertellen dat ik er was. Jannie nam haar taak heel serieus. Vlug waggelen klinkt makkelijker dan het is. En ze leunde er ook wat bij naar voren.

In de hoek zat een man. Hij droeg een jas van lang schapenhaar. Naast hem zat een vrouw in een rolstoel, zij droeg een oude bontjas. Ze leek op een woest gebruikt wattenstaafje. De man probeerde Jannies aandacht te trekken door hard te zuchten en haar indringend aan te kijken.

'Gaaf het, meneer?' Vroeg Jannie. Want dat doet een goede gastvrouw/-heer. Die heeft oog voor haar/zijn gasten.

'Niet echt', zei hij.

'Mijn vrouw heeft een spraakgebrek.'

Er viel een lange stilte. Jannie worstelde. En zei ineens, ze schrok er zelf van: 'Ik heb vier jaar geleden mijn man verloren. Zo kan het ook gaan.'

'Oh, nouja', zei de man in het schapenhaar na een poosje.

'Voor de één is dat vervelend en voor de ander een plezier.' Hij keek even naar de vrouw in de rolstoel. En zweeg.

Jannie deed alsof ze het niet had gehoord.

'Darmkanker.' Zei ze. 'Met uitzaaiingen in de lever.'

Het werd weer stil in de wachtruimte, die voor Jannie een tweede thuis was geworden na het verlies van haar man. 'Kom op Jannie', had ze tegen zichzelf gezegd toen ze de deur uitging om te solliciteren op de functie gastvrouw/-heer in het Onze Lieve Vrouwe aan de Prinsengracht. 'Je moet onder de mensen blijven'. Zonder haar man was het zo stil geworden in huis. En je kunt ook niet de hele dag maar voor de televisie gaan zitten. Dapper doorgaan.

'Ja', zei de man na een tijdje.

'De één heeft dit en de ander dat.'

Margriet Wesselink is journalist. Ze woont in Amsterdam en droomt over radijsjes eten in Noord-Korea, onbeperkt ranonkels voor iedereen en de officiële afschaffing van het woord 'zodoende'.

BOMEN bij de KAPPER

‘Doe maar weer aan de korte kant’, antwoordde ik op de vraag van Jules de kapper hoe ik mijn haar het liefst wilde dragen. Dat liet hij zich geen twee keer vertellen. Hij had duidelijk zin in mijn haar en was opgetogen aan de slag gegaan.

‘Er zit je duidelijk iets niet op je plaats, Tobe’, zei Jules, die mij langer kent dan vandaag. ‘En dat is niet je haar’. Hij lachte breed, deed een stap naar achteren en bekeek ons allebei in de spiegel.

‘Zeg maar rustig iets dwars, want dat zit het’, zei ik en zag in de spiegel dat Jules verbaasd keek. Of was het verwonderd? Hij hield zijn hoofd wat scheef en ging verder: ‘Laat me drie keer raden. De sla was op bij de groenteboer?’

‘Nee.’

‘Of is het de fanfare Het Lopend Koper, die alsmaar langsloopt om te oefenen in de buurt?’.

‘Nee Jules, zei ik en ik zuchtte er eens diep bij.

‘Drie! Je haar wordt te kort?’, zei de kapper met een brede glimlach.

Weer schudde ik mijn hoofd. ‘Nee ook dat niet. Nee, het zijn de bomen! Ze gaan ze kappen voor een fietspad aan De Rijken-Allee. Het stond in de krant. Wie er tegen is mag een petitie tekenen. En dat bèn ik!’.

Jules knipte nu even heel snel met zijn schaar, alsof hij knipte. Want hij knipte in de lucht. Hij werd een soort van driftig en dacht er even heel hard bij na, zo leek het.

Even later zat ik geknipt en wel bij Burgerzaken, met Jules de kapper. We gingen samen mooi de petitie tekenen. Mijn haar was los achtergebleven op de vloer in de kapperszaak. Ik dacht na hoeveel truien je zou kunnen breien van alle knipbeurten. Ik vergeleek ze met patronen van jaarringen in gekapte bomen.

Tobe Krijger is zinnengever en beeldenschepper. Hij noteert zijn gedachten en ideeën graag in opschrijfboekjes, of liever nog achterop sigarendozen, op kassabonnen of rondom bierviltten. Daaruit maakt hij dan weer zijn verhalen en gedichten. ~Tobe's Blogsite: tobekrijger.wordpress.com / ~Tobe op twitter: [Twitter.com/tobekrijger](https://twitter.com/tobekrijger)

‘VREEMDE en BIJZONDERE MUZIEK, dat is mijn DING’

door Willeke Turkenburg

Toen Marco Kalnenek in 2008 zijn vaste baan verloor, solliciteerde hij eerst naar een andere baan. Dat was aan het begin van de kredietcrisis en hij zag het aantal vacatures met de week dalen. Bovendien zag hij niet echt banen die hem aanspraken. ‘Ik kan me alleen maar voor 100% inzetten als ik werk in een branche waar ik mijn passies in kan uitleven. Zoals in de muziek of eerder in de boeken. Bovendien had ik de afgelopen jaren al zoveel eigen dingen opgebouwd, zoals websites en mijn eigen platenlabel, dat het eigenlijk erg voor de hand lag om daar op verder te gaan bouwen.’

Marco (42) woont in Heerlen. Sinds twee jaar is hij zelfstandig ondernemer. ‘Ik coach beginnende bands, ik verzorg online muziekdistributie en ik run een platenlabel’, vertelt hij. ‘Dit jaar vier ik het tienjarig bestaan van mijn website Weirdomusic.com. Tegenwoordig hoort het beheren van deze en enkele andere websites tot mijn bedrijfsactiviteiten, maar toen ik er tien jaar geleden mee begon, was het puur een hobby. Op de site besteed ik aandacht aan allerlei minder voor de hand liggende muziekstijlen en allerlei vreemde en bijzondere platen.’

Webby Award-nominatie

In de loop van de jaren is de site diverse keren van uiterlijk veranderd en de inhoud is wat breder geworden. ‘Toen ik eind 2001 begon, waren er nog niet veel sites die schreven over “weirde” muziek, maar tegenwoordig is er voor iedere genre en iedere obscure artiest wel een weblog of Facebook-pagina’, vertelt Marco. In 2004 werd Weirdomusic.com genomineerd voor een Webby Award, een soort Oscar voor internetsites. ‘Dat was wel heel bijzonder! Ik trok daarmee veel landelijke media-aandacht en het bezoekersaantal van de site vertienvoudigde. Ik deed toen zeker vier of vijf interviews in een paar dagen tijd, voor radio, tv en kranten en dat had ik nog niet eerder meegemaakt’. De afgelopen weken zorgde het tienjarig jubileum ook weer voor wat aandacht. ‘Dat motiveert me weer om gewoon door te gaan met het bijhouden van de site’. Het eigen bedrijf zoals Marco het de afgelopen twee jaar vorm heeft gegeven, komt steeds dichterbij wat hij altijd al had willen doen. ‘Als puber droomde ik er weliswaar van om zelf als muzikant aan de bak te komen, maar uiteindelijk blijkt dat een ondersteunende, dienstverlenende rol mij beter ligt.’

Weird

Marco houdt van vreemde en bijzondere muziek. ‘De muziek van de Amerikaanse gitarist/componist Frank Zappa vind ik mooi, maar dat is niet per se de muziek die me emotioneel het meest raakt. Dan kom ik toch eerder uit op werk van John Coltrane of Jeff Buckley.’ Vreemde muziek, maar ook vreemde reacties bereiken Marco. ‘Het leuke van een website over ‘rare’ muziek is dat je ook vreemde reacties krijgt. Ik heb in de loop van de jaren veel vreemde post en mailtjes gekregen, vaak van mensen die geen idee hadden met wie ze nu eigenlijk contact opnamen. Dat maakt mijn werk zo bijzonder en daar doe ik het voor.’

Anders gelopen

Marco had vroeger in eerste instantie heel andere plannen. Hij begon na de middelbare school met een conservatoriumopleiding in Maastricht met als hoofdvak piano op de jazzafdeling. ‘Maar ik voelde me niet thuis tussen mensen die alleen maar met hun

instrument bezig waren', vertelt hij. 'Ik vond de theorie en de didactische vakken veel interessanter. Daarbij komt dat ik tijdens mijn stage op een muziekschool merkte dat 90% van de leerlingen totaal niet geïnteresseerd was in pianolessen en dat werkte erg demotiverend.' Daarom brak hij de opleiding voortijdig af. Hij volgde een uitgeverijcursus van de Vakopleiding Boekenbranche en was tien jaar werkzaam bij een bedrijf dat vakliteratuur leverde aan grote organisaties en instellingen. Toch was de muziekopleiding niet voor niets. 'Het conservatorium en mijn ervaring als muzikant zijn uiteraard een groot voordeel bij het runnen van een bedrijf in de muziekbiz', legt hij uit. 'Daarbij komt de kennis van marketing en promotie die ik via de uitgeverijcursus en mijn latere baan heb opgedaan me ook erg goed van pas.'

Koffiedik kijken

Marco is slechtiend, maar dat is volgens hem niet de reden voor zijn huidige professie. 'Ik denk dat de muziek tijdens mijn opvoeding er meer toe heeft bijgedragen aan wat ik nu doe', zegt hij. 'Ik speel ook zelden of nooit meer. Apparatuur

waarmee ik semiprofessionele opnames zou kunnen maken heb ik wel in huis, maar ik kom er niet meer aan toe en ik mis het eerlijk gezegd ook niet. Misschien had ik eerder de stap moeten zetten om bedrijfsmatig met mijn websites en andere activiteiten aan de slag te gaan. Dat is echter koffiedik kijken en het valt niet te voorspellen of zaken dan anders zouden zijn gelopen.'

Nieuwe plannen maken

Over de toekomst denkt Marco niet zo na, moet hij bekennen. 'Als startend ondernemer moet je uiteraard vooruitkijken, maar ik heb geen draaiboek klaarliggen voor de komende tien of twintig jaar. Sommige diensten die ik nu lever, staan niet eens in het ondernemingsplan dat ik ruim twee jaar geleden schreef. Het is continu improviseren en nieuwe plannen maken en dat is zeker iets wat ik nog lang hoop vol te houden. Door omstandigheden en toeval leid ik nu het leven dat me het best ligt. Eigenlijk doe ik precies wat ik wil doen!'

co

Tff

VOLOP GENIETEN
van de
EERSTE 2012-se
LENTEDAG

Thijs Mosterman is fotograaf in wording. Hij wil de dingen graag op een andere manier laten zien: zoals ze ook zijn, maar in de regel nooit worden bekeken.

Ingezonden Pagina

De Oude Heer
in de trein! ✓
Ofwel:
Hoe een toevallige
ontmoeting
alles op z'n plek zette...
//

Een jaar of dertig geleden zat ik in de trein. Ik voelde me verloren. Verloren en vertwijfeld. Ik had net een secretaresseopleiding met succes afgerond en ik had een aanbod gekregen voor een vaste baan op m'n voormalige stageplek. Mijn ouders waren trots op me, ze zagen me wel goed terecht komen met zo'n degelijke functie. Eigenlijk zou ik vol energie moeten zijn, blij met de uitgestippelde weg die me in de schoot geworpen werd, op naar een nieuwe toekomst. Maar zo voelde ik me helemaal niet. Er knaagde iets en ik wist niet wat.

De trein stopte en er kwam een zeer oude, ouderwets maar verzorgd uitziende heer tegenover me zitten. Hij trok z'n regenjas uit, maar hield z'n hoed op en haalde een flesje water en een doordrukstrip met medicijnen uit z'n tas. Met geroutineerde bewegingen nam hij twee pillen die hij met een slok water wegspoelde. 'Ziek', verklaarde hij toen hij me zag kijken. 'Niet dat ze veel zinnen hebben, die medicijnen, ik ben niet meer te genezen. Maar ze helpen goed tegen de pijn.' Hij wuifde m'n meelevende woorden terzijde. 'Het maakt niet uit', zei hij. 'Ik ben oud, ik heb mijn deel gehad en ik heb er vrede mee.' Hij pakte een zakdoek uit z'n jaszak en snoot z'n neus. 'Het is af, mijn leven. Complot, als het ware. Alles wat ik nog hoeft te doen is afscheid nemen en terugkijken. Het eerste is moeilijker voor mijn nabestaanden dan voor mij, het laatste is lastiger voor mezelf. Weet je', zei hij terwijl hij z'n das wat losser deed, 'in je leven maak je bewust en onbewust duizenden keuzes. Het grootste gedeelte van die keuzes is gebaseerd op houvast, zekerheid en gewoonte. Slechts een heel klein gedeelte wordt bepaald door wat je werkelijk wilt.' Hij nam nog een slokje water. 'Neem dit van een oude man vol levenservaring aan: je krijgt eerder spijt van de dingen die je niet gedaan hebt, dan van de dingen die je wel gedaan hebt. Het is zo verleidelijk en makkelijk om het pad te volgen dat al zo lekker comfortabel gebaand lijkt. Maar waarom zou je het leven gaan leiden wat ook een ander voor jou in de plaats had kunnen leiden? Dat is funest. Dat vernietigt je ziel.' Hij keek me indringend aan. 'Als je echt wil leven, op je eigen unieke manier, luister dan naar je hart en volg de aanwijzingen die de kosmos je geeft.' De trein stopte op de plaats van mijn bestemming. Voor ik uitstapte gaf ik de oude heer een hand. 'Dank u wel', zei ik en ik meende het uit de grond van m'n hart. Hij keek me aan en knikte.

Nu zit ik in mijn schommelstoel op de wat vermoldde veranda van mijn huisje aan het water. Mijn nieuwste schilderwerkje is net af en gaat morgen op het vliegtuig naar de opdrachtgever. Ik ben nooit secretaresse geworden, deze functie is voor andere mensen dan ik waarschijnlijk veel beter weggelegd. Ik heb mijn hart gevolgd en ben kunstenaar geworden. En ik ben heel gelukkig. Dankzij de oude heer in de trein.

Ook je eigen pagina in TREF?

Stuur één A4'tje (eenzijdig beschreven) per ouderwetse post met je persoonlijke verhaal, (misschien wel met de hand geschreven!)

inclusief foto's en/of illustraties naar:

TREF Magazine, Aureliavliet 58, 8016 HC Zwolle.

De indrukwekkendste bijdrage wordt integraal geplaatst in TREF.

DAG bus

Ik moest naar het centrum van de stad, daar waar de parkeerplaatsen schaars en duur zijn, dus ik besloot mijn oude rode Golfje te laten staan en de bus te nemen. Ruim op tijd stond ik op het busstation van ons dorp, alwaar lijn 20 om kwart over elf zou vertrekken. Ik ging zitten in het bushokje, op het kleine metalen bankje, en wachtte geduldig.

Na enige minuten kwam er een vrouw aan, getooid met een gebreide muts en sjouwend met een goed gevulde plastic tas.

“Kwart over elf,” riep ze na een blik op haar horloge, “kwart over elf!” En toen keek ze mij aan. “Hoe laat gaat hij?” vroeg ze.

“Kwart over elf,” antwoordde ik.

“Maar het is kwart over elf!” was haar reactie.

En dat was het.

“Hij zal zo wel komen,” probeerde ik de vrouw gerust te stellen. Ze ging naast mij op het krappe bankje zitten.

“Hij komt altijd te laat. Ja. Hij komt heel vaak te laat. Ik snap het niet, hoor. Nee, ik snap het niet... Ik ga een sigaret roken, dat snap ik wel!”

Ze nam een pakje West uit haar jaszak, pakte de laatste sigaret eruit en gooide het doosje naast haar neer. Na nog wat graaien vond ze ook een aansteker en kon ze beginnen met roken. “Kwart over elf.”

Nog geen minuut later kwam bus 20. Datgene waardoor ik met mijn buurvrouw op het krappe bankje verbonden was, ons Gemeenschappelijk Lot. Dacht ik.

Er hadden zich inmiddels meer potentiële passagiers bij ons bushokje verzameld en toen de chauffeur de bus voor de halte had stilgezet, was het nog even dringen. Uiteindelijk kon iedereen toch een zitplaats bemachtigen. Behalve mijn buurvrouw van het bankje, die verwoede pogingen deed om haar sigaret zo snel mogelijk tot aan het filter op te roken, daar in het bushokje. Toen dat eindelijk was gelukt en ze naar de bus snelde, kwam deze net in beweging.

Door het raam zag ik hoe ze me, wanhopig gebarend, teleurgesteld aankeek. Dag bus.

Janneke Pelle werkt in zorg en horeca, is koorpianiste, recenseert theatervoorstellingen en geeft elke week Nederlandse les aan een inburgerende leeftijdgenote. Bovenal houdt ze van mensen en hun verhalen. Hierover schrijft ze op <http://weblog.theefiets.nl>.

Familie, vrienden en HUMOR, daar draait het om

door Willeke Turkenburg

‘Ja!’ antwoordt Yvonne Meijer (48) enthousiast als ze gevraagd wordt voor een artikel in TREF. Op dat moment is er nog geen vuiltje aan de lucht. Een paar dagen later krijgt ze te horen dat ze samen met twaalf andere collega’s ontslagen gaat worden, wegens reorganisatie. Ze werkt al 22 jaar op een golfbaan in Spaarnwoude en organiseerde er veel. Ze heeft de golfbaan helemaal zien opbloeien. ‘Mijn eerste baas wilde na zoveel jaar ermee stoppen en lekker gaan genieten en verkocht het bedrijf’, legt ze uit. ‘Daarna is het bergafwaarts gegaan en ruim een jaar geleden is het bedrijf weer verkocht. Op dit moment is er voor dertien mensen, waaronder ikzelf, ontslag aangevraagd op grond van reorganisatie.’ Yvonne vindt het zeer verdrietig. ‘Ik lig er ’s nachts wakker van. Zolang er nog geen officieel bericht in mijn brievenbus ligt van het UWV moet ik dus nog gewoon aan het werk op een afdeling waar anderen wel mogen blijven en dat is heel erg moeilijk.’

Yvonne is 48 jaar en woont samen met haar man Cees in Heemskerk. Ze is geboren in Haarlem en heeft daar vijftien jaar gewoond. Ze doorliep er lagere en middelbare school en ging toen aan het werk. ‘Ik ging in Bloemendaal bij een dierenarts werken als assistente en ik was er intern’, zegt ze. ‘Eigenlijk had ik het zelf heel graag dierenarts willen worden, maar dat is er helaas niet van gekomen omdat mijn ouders gingen scheiden en ik moest werken om in mijn onderhoud te voorzien.’ Yvonne is heel wat keren verhuisd in haar leven. Zes jaar woonde ze in Hilversum, daarna drie jaar in Poppel in België. Weer terug in Nederland woonde ze zes jaar in Santpoort-Noord, negen jaar in Velsbroek en uiteindelijk vestigde ze zich in Heemskerk. Een kleine wereldreis zou je het kunnen noemen.

Trots

Zeven jaar is Yvonne nu getrouwd met Cees, maar ze wonen al 23 jaar samen. ‘We waren allebei eerder getrouwd geweest’, vertelt ze. ‘Ik had een zoon uit mijn eerste huwelijk en Cees heeft hem als z’n eigen zoon opgevoed. Robert heeft zelf ook al weer een dochter van drie jaar, dus ik ben al oma!’ Ze is trots op hem. ‘Hij heeft een boeiende baan. Hij werkt als kraandrijver en assistent deck foreman op een booreiland. Hij heeft hiervoor een opleiding tot brandbestrijding en andere veiligheids cursussen moeten doen eer hij daar kon beginnen. Alle andere opleidingen krijgt en heeft hij gekregen via zijn werkgever. Hij doet dit werk nu sinds vier jaar. Hij werkt twee weken, een week in dagdienst en een week in nachtdienst, daarna is hij twee weken vrij. Meestal vliegen ze vanaf Schip-

hol-Oost naar Engeland en vandaar met de helikopter naar het eiland.’ Omdat het eiland voor reparatie en onderhoud werkzaamheden in het dok in IJmuiden lag mochten Yvonne en Cees een kijkje komen nemen aan boord. ‘Dit is zeer interessant want er zit zoveel ruimte in het eiland en dat zou je aan de buitenkant niet zeggen. Er zijn allerlei werkplekken en kantoren, slaapruimtes met eigen toilet en douche, grote kantine en keuken, lounge ruimte met groot LCD TV, computers en een fitnessruimte, Was en droogruimte, machinekamer, ruimte waar water in grote tanks word opgevangen en weer wordt gezuiverd alvorens weer terug in zee te worden gestort. Technische ruimtes met allerlei dingen waar ik niets van snap maar die wel heel interessant zijn. Noodaggregaten. En uiteraard het helikopterdek en radiator ruimte. De hutten zijn voor twee personen maar wanneer de een dagdienst heeft dan loopt de ander nacht zodat ze dan eigenlijk de hut voor zichzelf hebben. Uiteraard zijn wij heel trots op hem en vinden het ook zo leuk dat hij heel veel plezier heeft in zijn werk.’

Puzzelen

Via haar werkgever heeft Yvonne nog heel wat opleidingen gedaan. Zoals de computeropleidingen Word en Excel, maar ook gerichte opleidingen voor het eigen computersysteem. Ze volgde de cursus ‘Omgaan met publiek’, EHBO met reanimatie en een communicatietraining. ‘Ik heb geen specifieke opleiding voor boekhouden of administratie doorlopen’, legt ze uit. ‘Doordat ik hier al zo lang werk en steeds weer uitbreidingen heb meegemaakt kregen we ook steeds nieuwe computersystemen en daar leer je gewoon heel veel van. Ook op adminis-

tratief gebied heb ik veel binnen het bedrijf geleerd, gewoon door het te doen. Het maken van plannings en roosters zit gewoon in mijn aard, daar ben ik van nature gewoon goed in.' Ze lacht. 'Ik ben bijvoorbeeld ook gek op puzzelen, het zit gewoon in mijn bloed.'

Miami

Yvonne is gelukkig met haar gezin en de familie. Zo af en toe gaat haar man voor een paar weken naar Miami om te klussen. 'Cees heeft met zijn eerste vrouw eerst een snackbar gehad in Amsterdam', vertelt ze. 'Daarna hadden ze een Bistro. Na zijn scheiding is hij als manager gaan werken voor een groot Cateringbedrijf. Uiteindelijk werd hij operationeel manager van de afdeling Party Catering. Sinds twee jaar is hij gestopt met werken, Vorig jaar is hij 65 geworden; hij krijgt nu pensioen en AOW. Soms help hij z'n oude werkgever nog wel eens met een klusje. En sinds drie jaar gaat hij in januari een paar weken naar Miami om onze zwager daar te helpen. Die heeft een groothandel in bloemen en planten. Hij verzorgt de flora op alle cruiseschepen van de Holland America lijn. Ook doet hij de kerstbomen en versiering. Dit moet uiteraard ook weer allemaal worden afgebroken en opgeruimd na de kerst en daar helpt Cees dan sinds drie jaar mee. Dat is erg leuk want hij vaart dan een aantal dagen mee op het cruiseschip. Als ze klaar zijn gaan ze terug naar Miami en werken dan nog in de loods die onze zwager daar heeft.'

Te paard

'Mijn privéleven, familie en vrienden zijn het belangrijkste voor me, én humor', stelt Yvonne. 'Wat het leukste is wat ik heb meegemaakt in mijn leven? Moeilijk, moeilijk, er zijn zoveel leuke dingen! Maar als ik moet kiezen, valt de keuze op de rondreis te paard door Ierland. Toen heb ik onder begeleiding van een gids twee weken door Ierland gereisd met als eindpunt de kliffen van Mohair. En dat waren geen twee uurtjes per dag, maar wel zes of zeven uren per dag. Over bergen en dwars door het land. Ik heb zelfs een keer te paard een meer overgezwommen, dat was geweldig!' Tijdens de reis werd onderweg in de bossen gestopt om in de natuur te lunchen, om de paarden te voeren en te laten rusten en om even bij te komen. 'Op sommige dagen kwam je echt helemaal niemand tegen. Geweldig die immense rust en prachtige natuur zonder bussen of treinen en je hoorde zelfs geen vliegtuigen. Toen ik terug was in Nederland had ik een paar dagen echt last van alle drukte en lawaai om me heen. Ik ben de speciale sfeer van daar nooit meer vergeten.' Alhoewel haar toekomst onzeker is, gaat Yvonne niet bij de pakken neerzitten. 'Zolang er geen uitspraak is over het ontslag kan ik nog niets doen. Maar ik ga zeker in beroep tegen deze aanvraag. En wie weet wat mijn toekomst dan nog allemaal te bieden heeft.'

YVONNE

Mathilde's Recept

Mijn moeder was dol op rabarber. Iedere lente kwam er een dag waarop ze opeens opgetogen terugkeerde van het boodschappen doen, met een volle tas waar grove groene bladeren uitstaken. Daaronder de vreemd gladde, stevige rode stelen van deze voorjaarsgroente. 'Jongens, vanavond eten we rabarber!', kondigde ze dan opgewekt aan. Die jongens, dat waren mijn vader en ik. Nou hield ik als kind van spruitjes, zuurkool en andere moeilijke groenten, maar rabarber... Mijn vader keek al even bedenkelijk, maar vroeger mocht je niet zeuren over het eten. Dus aten wij met samengeknepen mond een paar scheppen rabarber, terwijl mijn moeder gelukzalig de pan leeg lepelde.

Het punt was: mijn moeder kon niet koken. In haar keukenkast stond alleen Het Haagse Kookboek, een kookbijbel voor jongedames op de spinazie-academie, de vroegere huishoudschool. En haar grote voorbeeld was haar eigen moeder, mijn oma dus. Maar daarover misschien later meer. In ieder geval kon je uit dat kookboek uitstekend leren hoe lang aardappels 'op' moeten staan, maar het eten werd nooit lekker. Neem nou die rabarber. Dat is een behoorlijk zure groente, dus om 'm echt smakelijk te krijgen, moet je niet zuinig doen met de suiker. Maar mijn moeder lette als gewezen sportvrouw op de calorieën, dus ging er haast geen suiker bij. Bovendien gooide ze stevast een flink stuk krijt in de pan, tegen het oxaalzuur. Je mond voelde daardoor aan als een schoolbordborstel. En om aanbranden te voorkomen ging er nog een plens water bij, waardoor de rabarber in een plasje op je bord dreef dat de gekookte aardappels ernaast zuur maakte. Geen wonder dat vader en ik niet wegliepen met rabarber.

Inmiddels weet ik dat rabarber heerlijk kan zijn. Bijvoorbeeld op een custardpudding, met ijs en aardbeien of yoghurt en cruesli, of met panna cotta (een Italiaans roomtoetje). Melkproducten zorgen er namelijk ook voor dat het stroeve gevoel op je tanden verdwijnt, en zijn veel lekkerder dan krijt. Voor een mooi kleurtje kun je bij rabarber een scheutje rode grapefruitsap doen. Vergeet vooral de suiker niet! In 100 gram rabarber zitten maar 14 kcal, dus dat kan best.

De Ouderwetse Keuken

Rabarbermoes voor 2 personen

Nodig:

500 gram rabarberstelen, 75 gram suiker

Bereiding:

Verwijder de witte onderkant en de bladeren aan de bovenkant van de stelen. Jonge rabarber hoeft niet te worden geschild, bij oudere rabarber kun je de schil eenvoudig eraf trekken. Snij de stelen in stukjes en was ze. Goed uit laten lekken en dan in 10-15 minuten zachtjes tot moes koken. Géén water toevoegen! Losroeren met een vork. Doe er naar smaak suiker bij.

Weetje:

De Chinezen gebruiken al duizenden jaren de wortel van rabarber als purgeermiddel. Zo'n 400 jaar geleden ontdekte men dat je de bladstelen kunt eten, maar in Nederland wordt rabarber pas sinds 1900 als groente op tafel gezet. Het oxaalzuur in rabarber bindt zich aan calcium, dat daardoor niet wordt opgenomen in het lichaam. Het advies luidt daarom om niet meer dan twee keer per week rabarber te eten.

GEDRAGS *GESTOORD*

Hallo wereld
Hier ben ik
Een nog ongeboren kind
In de buik van mijn mama

Oeps ze schreeuwt weer
Volgens mij tegen mijn vader
Mmmm....heeft ze weer gedronken?

Bah
Wat doet mijn moeder nu?
Ik voel me lekker, ik voel me high
Shit...wat nu?
Een harde duw tegen mij
Of is het een schop
Hoe dan ook ik wil rust
Ik moet nog groeien

Een paar jaar later
Drie kaarsjes op de taart
Er is ook bezoek
Ook de mevrouw van jeugdzorg is er weer
Ze heeft het beste met mij voor
Mama en mijn wisselende papa's ook
Iedereen doet aardig tegen mij
Ik krijg ook heel veel cadeaus

Dan is het huis weer leeg
Ik ben moe, ik huil
Pets, boem, ze schreeuwt
Weer een blauwe plek voor mij
Ze gooit me in mijn bedje
Doet me niks
Zo doet ze altijd

De mevrouw van jeugdzorg is er weer
Ze ziet geen verbeteringen
Een kind hoort bij de ouders
Maar nu is de maat vol
Ik krijg een nieuwe moeder
Ik krijg een papa in plaats van tig papa's

Ik ben nu achttien
Alleen op de wereld
Twee broertjes en twee zusjes rijker
Overigens heb ik ze nog nooit gezien
Mijn echte moeder is dood
Overdosis
Mijn echte vader?
Spoorloos
Ik weet tenminste nog de naam van mijn vader
Dat kan niet ieder kind van mijn moeder zeggen

Okay ik ben nu dus achttien
Gedragsgestoord zeggen ze
Soms vraag ik me iets af
Zijn de mensen die er bij stonden
En er naar keken
Ook niet allemaal gedragsgestoord?

*Jenny Kamps is manager bij de
stichting BYou,
een Zwols inloophuis voor
zwerfjongeren.*

A portrait of Raphael, a man with dark hair, smiling and wearing a purple shirt. He is positioned on the right side of the page. The background behind him is a colorful abstract painting with geometric shapes in blue, yellow, and red. To the left of the portrait, there is a vertical yellow band with a repeating white circular pattern.

RAPHAEL

Misschien is het mijn **ROEPING**

Twee jaar geleden deed Raphael Rahajaan de volwassenendoop bij de Evangelische Pinkstergemeente. Even later was na jarenlang kwakkelen zijn zwakke rug van de één op de andere dag genezen. Was het een wonder? Hij kan het zelf niet anders verklaren. Het heeft mij nog dichter bij god gebracht. 'Ik zou niet weten hoe ik zonder hem moest leven.'

Raphael volgt de opleiding Sociaal Agogisch Werk. 'Eigenlijk wilde ik bij de politie', vertelt hij. 'Twee jaar geleden ben ik dan ook met de opleiding Handhaver Toezicht en Veiligheid begonnen. Maar na een half jaar kreeg ik overal last van: hoofd, ogen, schouders, onder-rug. Ik kreeg een bril en ik kreeg fysiotherapie. De hoofdpijn ging over, de rugpijn ook even, maar toen ik stopte met de fysiotherapie kwam het terug. De opleiding zei dat ik op deze manier niet bij de politie kon werken, want dan moet je lichamelijk toch wel in orde zijn. Dus toen moest ik wat anders zoeken. Dat vond ik heel moeilijk, want ik wilde van jongs af aan al bij de politie. Na een beroepskeuzetest heb ik toen voor Sociaal Agogisch Werk gekozen.'

Opmerkelijk

Na vele onderzoeken, waaronder een MRI- en een CT-scan bleek dat een tussenschijf tussen de eerste en tweede wervel beschadigd waren. 'Waarschijnlijk ben ik ooit als baby raar terecht gekomen of zo, waardoor het bot scheef is gegroeid en er nu wat uitsteekt', legt Raphael uit. 'Ik moest vier weken ter observatie in het gips, waarna beoordeeld zou worden of ik geopereerd moest worden. Dat was wel het geval. Maar toen de specialist vertelde hoe risicovol het was, heb ik er vanaf gezien. Ik ging terug naar de fysiotherapeut en kreeg stabiliteitstrainingen die m'n spieren zouden moeten sterken om m'n rug te ontlasten.' Maar toen, in 2010, gebeurde er iets opmerkelijks. 'Ik was van de een op de andere dag genezen', vertelt Raphael. 'Het was echt een wonder. Ik kan het niet anders verklaren. Ik ben gelovig. Van huis uit zijn we bij de Evangelische Pinkstergemeente. Twee jaar geleden heb ik de volwassenendoop gedaan en mijn hart aan de heer gegeven.'

Toen heb ik echt gebeden: heer wilt u mij genezen zodat ik geen pijn meer heb en alles weer kan doen. En nu kan ik dus alles weer doen. Het is een wonder. Het heeft mij dichter bij god gebracht.'

Droom

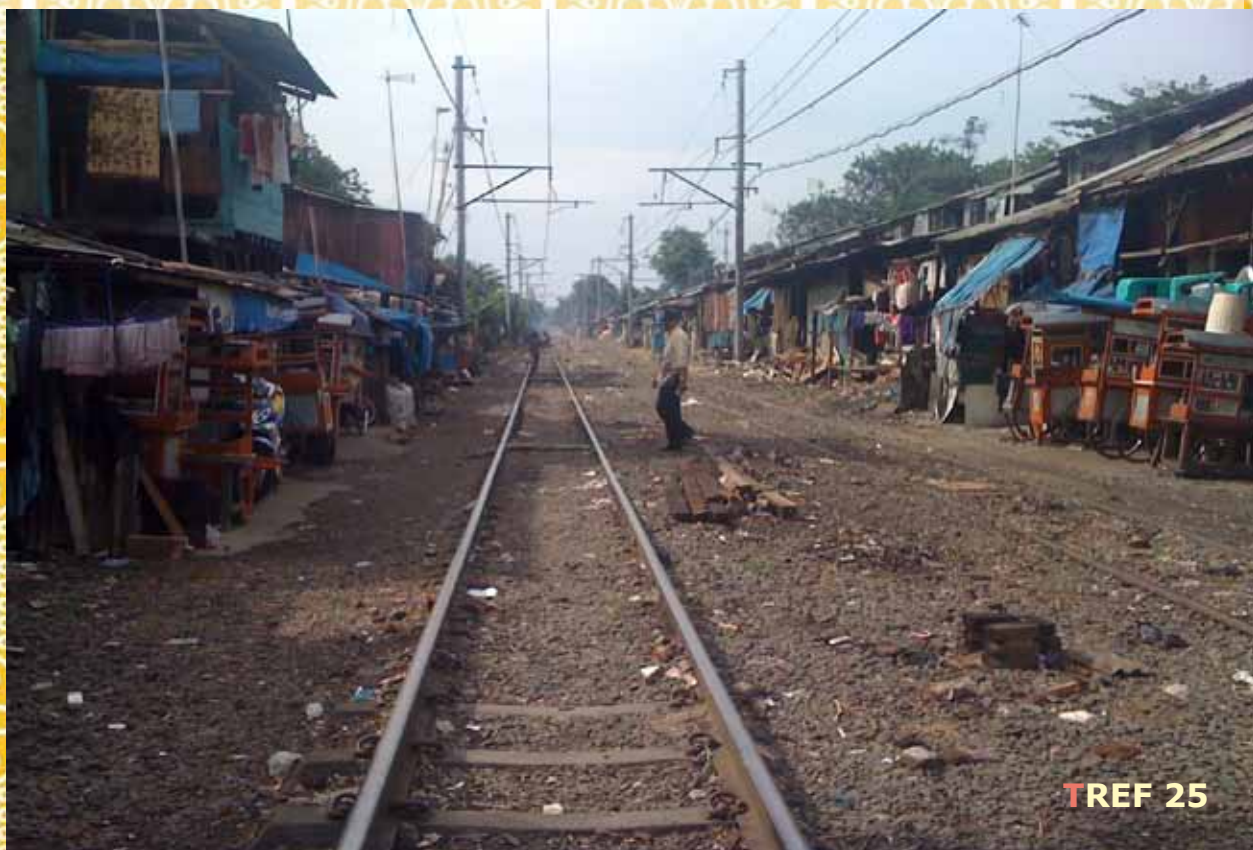
Nog steeds heeft Raphael het gevoel dat hij bij de politie wil. 'Maar ik wil eerst deze opleiding afmaken. Door alle gedoe met mijn rug ging het niet goed met school en in overleg met mijn begeleiders heb ik besloten om afgelopen september helemaal opnieuw te beginnen.' Maar misschien ligt er nog een andere toekomst voor hem in het verschiet. 'Ik droomde een keer over een kerk, met allemaal mensen erin, en één persoon op het podium. Ik zag niet goed wie dat was. Een tijdje later kreeg ik de droom weer. Het was tijdens 'Bidden & Vasten' van Herman Boon in Alkmaar: je gaat tien dagen heel intensief bidden, onderwijs volgen en de straat op om te evangeliseren. Ik sliep met vier anderen op zolder en ik droomde dus van de kerk met mensen, maar nu kon ik duidelijk zien wie de persoon op het podium was: dat was ikzelf. Ook hoorde ik een stem die zei: jij zult het evangelie gaan verkondigen. Ik vroeg aan de anderen die op die zolder sliepen of ze me hadden aangesproken, maar zij hadden niets gezegd. Dus toen wist ik: oké, misschien is dit een doel waar ik naar toe moet werken. Misschien is het mijn roeping om het evangelie te gaan verkondigen. Ik bid nu: heer wilt u mij duidelijk maken wat de bedoeling is. Misschien krijg ik wel weer een droom. Of misschien komt er iemand naar me toe, die zegt: jij gaat het evangelie verkondigen. Dan zal dat voor mij een bevestiging zijn.'

Evangeliseren

Raphael zal binnenkort in het buitenland kunnen oefenen met het evangeliseren. 'Er kwam een spreker bij ons in de gemeente en die vroeg me na de dienst of ik niet voor de arme mensen in Indonesië wilde bidden, of dat ik misschien wel mee wilde er naar toe. Ik heb niet eens nagedacht, maar meteen toegestemd en me aangemeld.' De reis van bijna vier weken gaat naar Jakarta en Bali. 'In Jakarta werken we twee weken

met de organisatie King's Kids Indonesië. We gaan naar scholen en naar de sloppen langs een spoorbaan om de mensen te helpen en te evangeliseren. Het is daar allemaal armoede, we kunnen daar veel betekenen. 90% van de Indonesiërs is moslim, dus we moeten wel goed opletten en tactisch zijn. Maar onze begeleider komt er al jaren, dus die weet precies hoe je het moet aanpakken.' Met evangeliseren heeft hij kunnen oefenen tijdens de 'Bidden & Vasten'-tiendaagse. 'Het is best wel spannend in het begin', vertelt hij. 'Je moet de mensen niet overvallen met je verhaal. Je moet je inleven. Ik ging samen met een Molukse vrouw, en we kochten een zak snoep en deelden dat uit onder een groep jongeren. We legden uit waarom we zelf niet mee snoepten en zo kwamen we op het geloof. Ook kochten we een bal en gingen we voetballen met een stel jongens. Dan vroegen we wat het doel van voetbal was: scoren en teamwork bijvoorbeeld. En we vroegen wat het doel van het leven was, en zo kwamen we in gesprek. Sommige jongens vertelden dat ze zich schuldig voelden over bepaalde dingen die ze gedaan hadden. Ze vroegen of ze dan wel goed waren als mens. En dan legden we uit dat god, ondanks dat je bijvoorbeeld hebt gestolen, altijd van je blijft houden. En zo legden we gewoon contact op het eigen terrein van de mensen. In Jakarta moet dat ook lukken. Als je mensen op een praktische manier helpt, kom je al gauw tot een gesprek.' Het is voor het eerst dat Raphael naar Indonesië gaat. 'Het voelt heel mooi. Ik ben van Molukse afkomst, mijn grootouders zijn er geboren, dus misschien voelt het als een soort thuiskomen. Ik zie er in ieder geval heel erg naar uit. En als het mij raakt, wil ik het vaker gaan doen.'

Het geloof neemt een zeer belangrijke plaats in het leven van Raphael in. 'Het is moeilijk uit te leggen. Geloof is niet iets dan je kan pakken. Het is mijn thuis. Als ik ergens mee zit kan ik misschien wel naar mijn ouders, maar ik kan thuis op mijn kamer ook gewoon praten met god. Mijn familie respecteert dat. Ik ben de achtste van twaalf kinderen, de eerste zoon. Ik heb negen zussen en twee broers. We zijn allemaal christelijk opgevoed, maar bij de meeste kinderen is het wat verwaterd. Maar ze zijn volgens mij wel blij met mijn levensinstelling. Ik heb er ook heel bewust voor gekozen, het is geen bevestiging. Ik zou niet weten hoe ik zonder god zou moeten leven.'

Veel levens zijn een film waard...
...ook dat van jou!

voor de mooiste
BIOGRAFILM

ook voor filmcadeau, webvideo en promo

Bureau voor Natuurlijke Zaken

www.bvnz.nl

0626-534403

Zeur & Zanik *denken ook tijdens de recessie van harte mee*

Kijk, we zouden
natuurlijk
ONGELOFELIJK

...op energiekosten
kunnen bezuinigen...

...als we alle
bestemmingen
bergafwaarts
zouden situeren.

Marijke Mosterman

PROBLEEM?

Leg 't voor aan **SECRETIA**

mail: info@TREFmagazine.nl
o.v.v.: 'Probleem voor Secretia'

Beste Secretia,

Ik woon in een nette, degelijke buurt met nette, degelijke mensen. 's Morgens slaap ik graag uit, liefst wel tot een uur of elf, twaalf. Als ik echter niet op tijd, laten we zeggen om een uur of acht, de gordijnen open doe, spreken de nette, degelijke mensen in mijn buurt er schande van en word ik met de nek aangekeken. Wat kan ik doen?

Hartelijke groet,
Bertha.

Beste Bertha,

Je zou een touwtje tussen het gordijn en een ouderwetse opwindwekker kunnen knopen, de bel van de wekker verwijderen en deze geluidloos om acht uur laten aflopen zodat het touwtje zich opwindt aan het opwind-sleuteltje en al doende het gordijn opentrekt.

Maar een dergelijke methode draagt niet bij aan de oplossing van het werkelijke probleem. Want wat doe jij daar in zo'n kleinburgerlijke buurt? En waarom vind jij het zo belangrijk wat anderen van je denken? Wat is dat voor maffe onzekerheid? En trouwens: waarom wil jij zo lang uitslapen? Werk jij 's avonds of ligt daar een depressie aan ten grondslag? Hier is veel meer aan de hand, beste Bertha. Ik raad je ten zeerste aan om zo snel mogelijk professionele hulp te zoeken, voor het te laat is.

Secretia

Today a SmartKid tomorrow a doctor!

Alleen maar tieners op het rapport en toch de middelbare school niet kunnen afmaken. Dankzij de SmartKids Foundation studeert Elizabeth uit Ghana nu medicijnen en helpt ze andere kinderen hun droom waar te maken.

Steun ook talentvolle kinderen met het bereiken van hun doel.

www.smartkidsfoundation.nl

Bijdragen? giro 9474229

BERT

Bert Schoonhoven
zoekt de pure
scheppingsdrang
van de
OUTSIDER kunstenaar

WARS van KUNSTSTROMINGEN en COMMERCIE

door Titia Koerten

Het is begin maart en de lente hangt in de lucht als ik langsga bij Bert Schoonhoven, de galeriehoudster van de Amsterdam Outsider Art. De aanleiding is de pas geopende tentoonstelling van een aantal outsider kunstenaars. Ondanks mijn kunsthistorische achtergrond ben ik totaal blanco op het gebied van Outsider Art - zoals deze kunst sinds 1972 officieel wordt genoemd - en ik lees me dan ook snel via Wikipedia en Google een beetje in zodat ik niet helemaal met mijn mond vol tanden sta.

Mini museum

De galerie is gehuisvest naast de Hermitage aan de Nieuwe Keizersgracht en ziet er van binnen uit als een mini museum. Ik word enthousiast rondgeleid door Bert en kijk nieuwsgierig naar de tentoongestelde objecten. Er zijn hele grote objecten die eruit zien als felgekleurde totempalen van Hanni Braspenning en ook de hele kleine kabouterijtjes van metaal van Henk Schoonhoven. Henk Schoonhoven is de vader van Bert en hij

exposeert voor het eerst zijn objecten die hij uit plaatstaal vouwt of beklopt en zijn houtsnijwerk. Heel ingetogen zijn de kleine illustraties in de boekjes van Isis Nedloni. Deze fijne pentekeningetjes maakt ze als ze in bed ligt.

Er zijn schilderijen en foto's die je ook zomaar in het Stedelijk Museum of Foam zou kunnen tegenkomen. Eigenlijk zie ik het verschil niet en ik laat me graag door Bert uitleggen wat volgens hem Outsider Art nu anders maakt dan de kunst met een grote K. Volgens Bert komt Outsider Art rechtstreeks uit de mens naar boven borrelen. Het is iets wat van binnen in zit en eruit moet. Tot zover is er geen verschil met de reguliere kunstenaar. Outsiders echter, houden zich niet bezig met commerciële doeleinden en reflecteren niet op bestaande kunststromingen. Al zal enige visuele invloed van werk dat de maker ooit onder ogen heeft gehad toch wel meespelen. Zo doen bijvoorbeeld de schilderijtjes van Pjotr van Mook mij aan werk van James Ensor of Edvard Munch denken, maar ook aan de duiveltjes op de Notre Dame in Parijs.

Serieuzer nemen

In Nederland wordt Outsider Art bijna uitsluitend geassocieerd met het werk dat in sociale werkplaatsen wordt gemaakt door verstandelijk gehandicapten of psychiatrische patiënten. Ook de naïeve kunst wordt wel tot de Outsider Art gerekend. Bert vindt echter dat je de Outsider kunst daarmee te kort doet. Hij vertelt dat in landen als Duitsland, België en niet te vergeten de Verenigde Staten Outsider Art veel serieuzer wordt genomen. Outsiders exposeren regelmatig in bestaande musea en gerenommeerde galerieën en in New York wordt jaarlijks de Outsider Art Fair gehouden. Dat wil hij in Nederland ook bereiken en hij zet alle beschikbare media in om dit voor elkaar te krijgen. Zo is er een website, plaatst Bert namens de galerie regelmatig filmpjes op YouTube en verzorgt eens per maand een tv-uitzending op de lokale zender Salto.

Bert vindt dat Outsider kunst aandacht verdient omdat het boeiend, veelzijdig en vooral heel puur is. Omdat degene die het maakt niet uit is op status of persoonlijk gewin komt het werk niet snel onder de aandacht. Bert vindt het een uitdaging om de krenten uit de pap te vissen. Hij komt wel eens op zolders die volgestouwd staan met werk wat niemand anders ooit ziet. Je waant je in een tv-uitzending van Showroom of Paradijsvogels. Zodra het werk dan uiteindelijk in de galerie hangt gaat het volgens Bert pas echt leven. Hij is ook gefascineerd door de reacties van bezoekers. Sommigen komen binnen, blijven steken op een bepaald punt in de ruimte - het tapijt is daar ook extra versleten - slaken een zucht en vertrekken weer. Anderen bekijken weer alles juist erg aandachtig en laten de objecten op zich inwerken en willen alles over de kunst en de kunstenaars weten.

Agogisch werk

Bert werkte eerst in de grafische sector, bij een reclamebureau. Toen hij zich realiseerde dat hij liever met mensen werkte, liet hij zich omscholen naar agogisch werker. Uiteindelijk kwam hij bij stichting AGO terecht. Toen er bij de AGO een grafische tak voor haar cliënten zou worden opgezet, was Bert vanuit zijn achtergrond de aangewezen persoon om hierin aan de slag te gaan en van daaruit is hij zich steeds meer gaan focussen op outsider kunst. Hier kwam uiteindelijk een Galerie uit voort. Deze heeft 10 jaar bestaan en is uiteindelijk uitgegroeid tot een Kunstwerkplaats voor mensen met een Verstandelijke beperking. Drie jaar geleden vroeg Zorg organisatie Cordaan hem of hij ook voor hen een Galerie wilde opzetten. Bert wilde dat wel onder voorwaarde dat het een Outsider Art Galerie werd.

Omgaan met Outsider kunstenaars kan een uitdaging zijn. Ze zijn soms moeilijk benaderbaar, vooral als ze in een slechte periode zitten. Het kan voorkomen dat een kunstenaar even een tijd helemaal geen kunst maakt, maar als hij juist in een flow zit kan hij ook dagen achter elkaar non-stop doorwerken. Bert vertelt over Toon Verberne die landelijk bekend werd door uit protest de Westerkerk en het Paleis op de Dam te beklimmen. Hij werd op een gegeven moment getipt dat Toon wel eens een Outsider kunstenaar zou kunnen zijn. Toen Toon zijn werk liet zien, verbleekte het andere werk dat destijds in de galerie hing: zoveel kleur en expressie. In juni/juli 2010 organiseerde de galerie dan ook een expositie met zijn werk. Maar de laatste tijd heeft Toon Verberne veel van zijn werk weer vernietigd. Dat kan dus ook.

Na de uitleg van Bert verbaast het me eigenlijk niet dat er van de kunstenaars van wie er op dit moment werk wordt geëxposeerd niemand bij het interview wil zijn, laat staan dat ze met hun werk op de foto willen. Gelukkig mag het werk wel op de foto.

De tentoonstelling met werk van Iris Nolden, Tess, H.F. van Steensel, Henk Schoonhoven en Bart Smits, Outsider art, kunstenaars uit Zevenaar, Amsterdam en St. Josef (België) is nog te zien tot en met 28 april 2012.

**Galerie Amsterdam Outsider Art, Nieuwe Keizersgracht 1A,
1018 DR Amsterdam. Zie voor openingstijden en contactgegevens:
www.amsterdam-outsider-art.nl**

MAGAZINE **REF**

Zoooooooooooooooooooo

VERLEIDELIJK

Schijfjes meloen met rauwe ham
Dikke karbonades van driehonderd gram
Met kalfsragout gevulde pasteitjes
En kleine toastjes met mini-eitjes

Mosselen, oesters en rode kreeft
Bramenjam, door een doek gezeefd
Ossenstaartsoep met heel veel ballen
Sausjes in enorme aantallen

Rauwe salade van wortels en sla
Met kruidenrijst gevulde paprika
Gehakt met champignons en uitjes
En allerlei soorten grappige fruitjes

Hete Bliksem, koud aardbeienijs
Warme melk met honing en anijs
Een schaal vol pasta carbonare
En draadjesvlees, van dat hele gare

Spareribs met pittige tomatendrab
Struisvogelbiefstuk en gestoomde krab
Knapperig gegrilde kippenbouten
Heerlijke frietjes, lichtgezouten

Truffels, bonbons en chocolademousse
Een tot de rand toe met bier gevulde kroes
Zuurtjes, marsepein en pepernoten
Bitterkoekjes met caramel overgoten

Vissticks met warme aardappelpuree
Rijst en dooperwtjes en hachee
Spek met zilveruitjes, bruine bonen
En zalm en forel en rode ponen

Het aanbod, zo verleidelijk,
maar toch niet fijn
Want allemaal deden ze aan de lijn

Wijn en rosé en koffielikeur
Entrecôtes met een diepbruine kleur
Gestoofde appels, gestoofde peren
Knolraap en lof en schorseneren

Puntenslijper

MAGAZINE